

Skattereformen er strandet. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at gennemgaa Skattereformens Skæbne i det sidste Par Aar. Kun skal jeg tillade mig at sige, at den Skildring, som Forslagsstillernes ærede Ordfører (J. C. Christensen) gav særlig af Landstingets Stilling, uden at være absolut fejlagtig, dog ingenlunde var korrekt. Jeg har før lige over for det høje Ting tilladt mig at gøre gældende, at man ikke kunde vente, at det andet Ting med Begejstring skulde gaa ind paa Skattereformen, da der for dens Gennemførelse nødvendigvis kræves en Indkomst- og Formueskat, eller i alt Fald en Kapitalskat ved Siden af Indkomstskatten. Thi man maatte vide fra gammel Tid, at man ikke i det andet Ting var nogen Ven af Indkomstskatten, ligesom man i det hele taget i en større Del af Højrepartiet her i Landet ikke i lang Tid har været nogen Ven deraf. Det forekommer mig, at man fra dette Tiugs Side ogsaa bør fremhæve og se paa den Ting, som dog er et Faktum, at disse Aars Forhandlinger have ført til, at det andet høje Ting er gaaet ind paa Tanken om en Indkomstskat, og i alt Fald har vedtaget selve Indkomstskatten i samme Form og Udstrækning som dette høje Ting. Her igennem er man efter min Mening kommen et ret betydeligt Skridt fremad, og det forekommer mig ikke rigtigt at se bort herfra. Og jeg har nogen Frygt for, at Gennemførelsen af de ærede Herrers Forslag om Nedsættelsen af denne Kommission vil kunne give Anledning til, at den ikke ringe Del af politiske Mænd her i Landet, som ikke i og for sig ere Venner af Indkomstskatten, men som alligevel have bøjet sig for den, kan tage Anledning af dette Forslag til at gaa bort fra Indkomstskatten, saaledes at det, som er opnaaet ved disse Aars Forhandlinger — det kan i og for sig være lidt nok — svinder bort ud af vore Hænder og bliver til intet.

Jeg tror ikke, at man her i Tinget handlede klogt for nogen Tid siden ved at forkaste Brændevinsloven. Der var i Virkeligheden ikke den fjerneste Fare for, at man skulde kunne tvinge dette høje Ting til at vedtage en Brændevinsskat imod dets Vilje, saa nogen Nødvendighed for at benytte Øjeblikket til at faa den forkastet var der ikke. Heller ikke tror jeg, at denne Forkastelse rundt omkring i Landet har vakt almindelig Tilfredshed. Jeg tror tværtimod, at det for mange af de ærede Herrer, der den Gang forkastede Brændevinsloven allerede er gaaet op, at Tilslutningen til dette

Skridt er mindre, end de maaske den Gang ventede. (Afbrydelse: Nej). Ja derom kan man have forskellige Meninger. Men jeg har ingen Grund til ikke at udtale min Mening og min Tro om denne Sag, og nogen Grund til at udtale mig, som jeg gør i dette Øjeblik, har jeg ogsaa. Jeg kan tage fejl; det er en ganske anden Sag. Derfor vil jeg ikke nægte, at jeg opfatter dette Forslag ikke alene som saadant, naturligtvis har det i sig selv en vidererækkende Betydning, men jeg opfatter dette Forslag ogsaa som en Dækning lige over for den Afstemning, man i dette Ting den Gang foreslog.

Nu vil man nedsætte denne Kommission til Undersøgelse af alle vore Skatteforhold. ogsaa jeg maa lige som det ærede Medlem, der nu satte sig, spørge: Hvor vidt gaar det Kommissorium, som her gives den Kommission, der nedsættes? Skal der foregaa en virkelig Undersøgelse fra Bunden af, paa bar Bund, uden stort Hensyn til alle de Forhandlinger, som ere førte i de senere Aar, og skal denne Undersøgelse strække sig til alle Skatteforhold, alle Statsskatter, baade de direkte og de indirekte, alle Kommuneskatter, hele den kommunale Beskatning, og endelig ogsaa til Tiendebyrden? Er det Meningen, saa tror jeg ikke — og i saa Henseende er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem — at der er Mulighed for, at Kommissionen kan ende sine Arbejder i Løbet af $\frac{1}{2}$ Aar. Derfor har jeg det Haab, at skal endelig Kommissionen nedsættes, har de Herrer nu en Gang i deres Visdom besluttet dette, saa haaber jeg, som sagt, da jeg er en Ven af, at vi en Gang kunde komme til en Skattereform, at der maa komme noget fornuftigt og hensigtsmæssigt ud af denne Kommissions Forhandlinger. Derfor haaber jeg som sagt, at Meningen ikke er det, men at Meningen er den, at man vil tage Spørgsmaalet ganske vist i sin Almindelighed op til Overvejelse, men at man dog vil bygge paa det Grundlag, som allerede er lagt, thi vil man det, er der dog en Mulighed for, at man kan blive færdig i Løbet af $\frac{1}{2}$ Aar, en Mulighed for, hvis man vil stille sig nogenlunde moderat i sine Fordringer, at det Resultat, man kan komme til, ogsaa kan faa en virkelig Betydning uden for den rent agitatoriske, det vil sige en Betydning for vort Arbejde her paa Rigsdagen, ikke en Gang i Fremtiden, som kan være langt bortliggende, hvor dette Tings Flertal virkelig har faaet Magten ikke alene her, men ogsaa i det andet